

Câu 1 (8,0 điểm)

Trong tiếng Nhật, từ "Kintsugi" có nghĩa là "dùng vàng để hàn gắn". Đây là một loại hình nghệ thuật có thể biến gốm vỡ thành những kiệt tác hồi sinh từ vàng. Đồ gốm sứ bị vỡ sẽ được hàn lại bằng một đường sơn mài và kim loại quý, cụ thể là vàng, bạc, bạch kim. Nhìn vào nghệ thuật của Kintsugi, người ta có thể thấy ngay sức mạnh biến đổi của nó. Các mảnh vỡ của một chiếc bình sẽ được nối lại một cách điệu nghệ với viên vàng ánh sang trọng. Những món đồ bị vỡ sau khi được hàn lại bằng sự kết hợp giữa sơn mài và vàng thường đẹp hơn và bền hơn lúc đầu. Nó trở thành những tác phẩm đầy chất nghệ thuật, mang biểu tượng của sức mạnh, sự mong manh và cái đẹp trong sự thiếu hoàn hảo. Đồng thời, giá trị nghệ thuật và giá trị vật chất của món đồ không hề bị giảm đi sau khi mang lên mình những vết hàn gắn đó.

(Dẫn theo <https://kilala.vn/van-hoa-nhat>)

Từ những thông tin trên, anh/chị hãy viết bài văn bản về: hàn gắn và tỏa sáng từ những mảnh vỡ cuộc đời.

Câu 2 (12,0 điểm)

Thơ hay, hay bằng xúc động, tình cảm và thông qua xúc động tình cảm đem đến cho người đọc một nhận thức về tư tưởng, ý chí hành động thâm mỹ.

(Trích Thơ hành trình và tiếp nhận, Mã Giang Lân, NXB Đại học Quốc gia Hà Nội, 2004, trang 76)

Anh/chị hiểu như thế nào về nhận định trên? Hãy làm sáng tỏ qua hai bài thơ sau:

NẮNG MỚI

(Lưu Trọng Lư)¹

Mỗi lần nắng mới hắt bên song,
Xao xác, gà trưa gáy náo nùng,
Lòng rười buồn theo thời dĩ vãng,
Chấp chờn sống lại những ngày không.

Tôi nhớ mẹ² tôi, thuở thiếu thời
Lúc người còn sống, tôi lên mười;
Mỗi lần nắng mới reo ngoài nội,
Áo đỏ người đưa trước dậu³ phơi.

Hình dáng mẹ tôi chưa xóa mờ
Hãy còn mường tượng lúc vào ra:
Nét cười đen nhánh sau tay áo
Trong ánh trưa hè trước dậu thưa.

(Nguồn: Thi nhân Việt Nam, Hoài Thanh, Hoài Chân, NXB Văn học, 2003, trang 283)

MẸ VÀ QUẢ

(Nguyễn Khoa Điềm)

Những mùa quả mẹ tôi hái được
Mẹ vẫn trồng vào tay mẹ vun trồng
Những mùa quả lặn rồi lại mọc
Như mặt trời, khi như mặt trăng.

Lũ chúng tôi từ tay mẹ lớn lên
Còn những bí và bầu thì lớn xuống
Chúng mang dáng giọt mồ hôi mặn
Rỏ xuống lòng thâm lặng mẹ tôi.

Và chúng tôi, một thứ quả trên đời
Bảy mươi tuổi mẹ đợi chờ được hái
Tôi hoảng sợ ngày bàn tay mẹ mỏi
Mình vẫn còn một thứ quả non xanh?

1982

(Nguồn: Thivien.net)

HẾT